

ÎNTR-UN FERMECĂTOR COLȚ DE LUME, răsărise printre dealuri,
ca îmbrățișat de o horă neclintită,
un orășel unde toate casele erau albastre.

Acolo se născuse Zéphyr. Tot acolo crescuse și își deprinsese meseria.
De când era poștaș, cunoștea orașul ca-n palmă.

În fiecare dimineață, pașii lui urmau același drum.
Întâi pe strada Inului, apoi pe cea a Albăstrelelor.
Urmau strada Lapislazuli, pasajul Indigo și, la final, piața Ultramarină.

SEARA, când termina de împărțit scrisori,
poștașul se întorcea în mansarda lui. Privea
cerul de deasupra orașului
și orizontul care
își schimba culoarea.

Norii treceau, jucându-se de-a v-ați-ascunselea
cu Soarele... sau cu Luna.

Și se transformau când în găină uriașă, când
în violoncel, când în țap bărbos,
când în Turnul Eiffel...

Dar Zéphyr ar fi vrut
să vadă mai departe.
Casa lui nu era prea înaltă,
iar ochii lui tânjeau să vadă
mai mult.

De aceea, visa că pleacă...

